

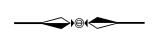
עין משפט
גד מצוה

גא א מיי פֿיד מהל' אשות הל' יד סמג
עשין מה טושע' אה"ע
סימן מד סעיף ו:

גב ב מיי פֿיד מהל' יוס
הלכה יט סמג לאוין
פג טוש"ע שס סימן קאטן

גג ג שס סעיף ג:

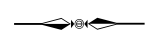
גד ד מיי פֿיד מהלכות
אשות הל' טו סמג
עשין מה טוש"ע שס סימן
מ סעיף ו [ע"ש מ"מ וי"מ]:

תוספות ישנים

יבמה קדושין אין בה. כ"ה דאם נתקדשה אינה לריכה גט נשואין יש בה דאם נשאת לריכה גט. ותימה אי"כ מאי פריך אי קדושין אין בה להלכיה גט נשואין נמי אין בה שאת איש מוכיח דבנתקדשה לאחר לא נשאת גט ונשאת לריכה גט כדלמרינן בריש פירקין וי"ל דאם פריך אלא דקאמר נשואין יש בה לאוסרה על היבם תשמע אכל בעינן אחר לא מתסבא על היבם אי"כ אם ונזהל לא מתסבא ונזהי פריך אי קדושין אין בה לאוסרה על היבם ונז וזאת אין בה רק נשואין לבד אי"כ נשואין נמי אין בה לאוסרה על היבם וניה דנשאת איש מתסבא בנשואין שאני אשת איש דמתסבא גס בנות. ואי"ת ואלמי פשטי ליה דזנות ונשואין שוין הלא בנשואין דייק תלמודא נישאון אין וזי לא משמע דפשטי תלמודא שלא להשוותא וי"ל דסביב דהנא אחיה מתסבא דהתם: קדושין ונשואין אין בה לאוסרה איבם ואי מקשי הטעם יבמה וכו' תנא מזה ומוה וכל הדרכים האלו הם וי"ל דהשתא נאמר כמו שאמר ר' ירמיה בירושל' דהיא כר' עקיבא אכל רבנן לא אמרי תנא מזה ומוה אלא זה חולק זה מקיים: ואיבעית איה לעולם כדמעיקרא קדושין חזות אין זה ואי יבמה אי"כ נשואין נמי אמאי יש בה משום דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינת הים אלא בנות לא שייך לתמרר דזנות לא שכיח ואי"ת ונמה לי לממר דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינת הים ומוקף לו דכי היכי דלשה שהלך בעלה למדינת הים אסירא לבעלה גזרה שמה לאמרי גירש זה ונאף זה הי"ז יש לגזור שמה לאמרי תנן זה ונשא זה ונאף זה מחזיר חלוצתו וי"ל דבשהה איש לא אמרינן כך טעמא אלא משום דזנות אסירא בשהה איש וענדינן שוגג כמזיד אכל הכא ביבמה דאין זנות ואסר [כדנבי לממר נשואין יש בה אכל זנות אין בה דלית ליה דרב המנונא] אי"כ אין לנו למגור כך גזרה דפירשית דאין להלכיה גט לאוסרה אלא משום דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינ:

רבנן לא אמרי תנא מזה ומוה אלא זה חולק זה מקיים: ואיבעית איה לעולם כדמעיקרא קדושין חזות אין זה ואי יבמה אי"כ נשואין נמי אמאי יש בה משום דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינת הים אלא בנות לא שייך לתמרר דזנות לא שכיח ואי"ת ונמה לי לממר דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינת הים ומוקף לו דכי היכי דלשה שהלך בעלה למדינת הים אסירא לבעלה גזרה שמה לאמרי גירש זה ונאף זה הי"ז יש לגזור שמה לאמרי תנן זה ונשא זה ונאף זה מחזיר חלוצתו וי"ל דבשהה איש לא אמרינן כך טעמא אלא משום דזנות אסירא בשהה איש וענדינן שוגג כמזיד אכל הכא ביבמה דאין זנות ואסר [כדנבי לממר נשואין יש בה אכל זנות אין בה דלית ליה דרב המנונא] אי"כ אין לנו למגור כך גזרה דפירשית דאין להלכיה גט לאוסרה אלא משום דמתחלף בשהה שהלך בעלה למדינ:

תוס' חד מקבאיי

אמר רב יהודה אמר רב יבמה קדושין אין בה נישואין יש בה דמיחלפה

באשה שהלך בעלה למדינת הים. פ"י קדושין אין בה ומותרת לחזור ליבם (לו) נישואין [יש בה] ואסורה לחזור ליבם דמחלפה באשה אחרת שהלך בעלה למדינת הים שמא יאמרו גירש זה ונמצא מחזיר גירשוהו ה"ג ביבמה גזרי' שמא יאמרו חלין זה ונשא זה ונמצא מחזיר חלוצתו וכיון שפסק הרב אלפס דאפי' כשנשאת על פי עדים אסורה לחזור לו דלא עבד עובדא (א' במנז אנוסה וצריכה גט מראשון דאי הוה אפר מינס אגיסה (ליה) [לא] צריכה הימנז גט ה"ג ביבמה ל"יש נשאת ע"פ ע"א כדפסק הרב אלפס שפסק דע"א ביבמה מהימן ול"ש נשאת ע"פ (ע"א) [שני עדים] אסורה לחזור לו ויש שמפרשים בכל יבמה שנשאת לישוק ואע"פ שלא נשאת לו ע"פ ולא ע"פ ב"ד אסורה לחזור לו אע"פ שלא נשאת לו גזרה משום אשה שהלך בעלה למדינת הים דלא מיתור כלל:

צב:

דמיחלפא בשהה שהלך בעלה למדינת הים או דלמא נישא'ו וה"ה זינו ומסייע לרב המנונא א"כ בעי למימר דהיא אסורה כרבנן דלר' עקיבא הא ודאי אסורה ליבם אפילו מאן דלית ליה דרב המנונא כדמוכח בסוטה בפרק היה מציא (דף יח: ושם) ובהיאא משנה קמתי כל הדרכים האלו זה אלתא הוי ממזר

לרבנן מיבמה וזר"י דהתם הוי ממזר מדרבנן משום דמיחלפא בשהה שהלך בעלה אכל מתנ"י משמע ליה דהוי ממזר מדאורייתא מדקמני סיפא אמרו לה מת בעליך ונשאת כו' והאחרון אינו ממזר ואי רישא ממזר מדרבנן האחרון אמאי אינו ממזר דכי היכי דקנסיה גבי בעל ה"ג קנסי לה לגבי בועל דאפילו אחר שמת בעלה או גירשה אסור זה והולד ממזר ממנו ואי מיירי בנשאת בעדים ולכן לא קנסיה א"כ בירשא למה קנסו לגבי יבמה ואין להקשות כיון דלרבנן נמי הוי ממזר מיבמה מדרבנן היכי קאמר לעיל סוף פ"ק (דף טו: ושם) בני זרות מעיד אני לכם שהם כהנים גדולים אפי' לב"ש שהיו בני יבמה לשוק דהתם שלא נשאת בטעות אלא בהוראת כ"ד ואין עומדת לאלא כלל דלא שייך טעמא דמיחלפא בשהה אלא דוקא בנשאת בטעות שעומדת ללאת וצירושל' מוקי לההיא דגיטין כר' עקיבא ואמר ר"י דירושל' אחי כלישנא קמא דרב גידל דבסומך דלמר יבמה קדושין ונשואין אין זה דנשואין נמי לא אסרי לה איבם דלית ליה דרב המנונא וכיון דבמזיד בזנות לא מיתסבא בנשואי שוגג נמי לא גזרו וליכא למגור שמה יאמרו חלן זה ונשא זה נמצא מחזיר חלוצתו דהא אפילו בשהה לא חיישין להכי אלא משום קנס דהא בנתקדשה מותרת לחזור לו ולא חיישין להכי משום דלא קנסינן לה ולא חיישין נמי להאי לישנא דמיחלפא בשהה שהלך בעלה למדינת הים ולהאי לישנא על כרחי דהיא דהזורק (גיטין דף פ: ושם) כר"ע והא דלמר לקמן (דף נד.) בסוגיא דעד אחד ביבמה מהו לר' עקיבא אינטריך דס"ד (א) והאיל ואמר רבי עקיבא יש ממזר מיבמה חיישין לקלוקלא (ודייקא) משמע דלרבנן ליכא לקלוקלא בנשאת לשוק בשמועת טעות ולא משום דמיחלפא ע"כ הויה סוגיא לא אחיה כסתמא דהש"ס דגיטין אלא כלישנא קמא דרב גידל וכירושלמי חי נמי פשיטא לכו כיון (א) דרגילה ההוא דסניא ליה טפי מדרחמא ליה סברא דלא חיישין אלא אלקלוקלא דאורייתא אע"ג דבעלמא חיישין אלקלוקלא דרבנן מדע דהא מסיק דאפילו לקלוקלא דאורייתא לא חיישין הלכך אין תימה אי לא אינטריך ליה לאשמועינן דאלקלוקלא דרבנן לא חיישין ונראה לר"י כתיבי לישני בתראי דרב גידל דהולד ממזר לרבנן כסוגיא דגיטין (דף פ: ושם) אע"ג דליתא לרבב המנונא כדלמרינן בסוטה (דף יח: ושם) מ"מ מטעם דמחלפא הוי ממזר מדרבנן ואפילו אם תמצא לומר וכן יש בירושלמי דמוקי מתניתין דגיטין כר"ע אכל חכמים אומרים אין ממזר מיבמה אכל ללאת תנא ובשיש לה בניס איירי דהא קאמר התם תנא מזה ומוה ושלשה עשר דבר זה ודלא כה"ג דמחלקי צין יש לה בניס לאין לה בניס ויש ספרים שכתב זהם לקמן כל לשון ה"ג:

אמר רב מנין שאין קדושין תופסין ביבמה. אפילו לרבנן דרבי עקיבא דכרבנן סבירא ליה לרב מדמכשיר עובד כוכבים ועבד הנא על צת ישראל בהחולץ (לעיל דף מה. ושם) ולרבי עקיבא הוי ממזר כדלמרינן צפ' עשרה יוחסין (קדושין עה:) ולקמן נמי בשמעתינ דלמר ר' ינאי נמנו וגמרו שאין קדושין תופסין ביבמה אמר ליה רבי יוחנן רבי לא משנמניו היא זו כו' ודמי הא מני ר"ע היא מכלל דליהו אמר אפילו אליבא דרבנן והא דקמתי לעיל זו דברי רבי עקיבא דלמר אין קדושין תופסין בחייבי לאוין משמע דבשהי תלוי מה שהוא ממזר ביבמה פירשתי בסוף החולץ (לעיל מט. ד"ה הגל): **א"י אלא הוא דאתא.** פ"ר"ת אי ללאו גרידא הוא דאתא אי לקדושין דלא תפסי נמי הוא דאתא ולעיל פירשתי (שם): **גורן** **א**ה שני גמ' והותרה. אר"ת דאירי שנתקדשה ולא נישאת ודוקא היכא דבעי יבם לייבומי הוא דאסירא לשני אכל אי לא בעי לייבומי חולץ לה ושריא ליה להאי שקידשה דבקדושין לא קנסינן אפי' בנשאת איש אלא דוקא כשניסת דעבדה איסורא וכי היכי דמותרת לחזור לו מותרת נמי למקדש אם מת הבצל או גירש וכ"ש הכא ביבמה דשריא למקדש וכן הורה ר"ת הלכה למעשה בשהה שלא ידעה שהיה לה יבם ונתקדשה והתירה למקדש אחר חליפת היבם והא דפריך הכא אימגורי אימגור היינו משום דקאמר חולץ לה יבם ושריא לבעלה דמשמע חולץ בעל כרחו שכופין אותו אע"פ שברצונו היה מייבם אילו לא קדשה ומש"ה פריך אימגורי אימגור אכל אם מדעמנו היה חולץ היתה מותרת לו ואין זה אימגורי אימגור והא לא אינטריך ליה לרב אשי לאשמועינן ואי"ת והשתא נמי מאי קמ"ל דקאמר נותן שני גט דלאשמועינן דבעיא גט לא אינטריך דכבר פסקא אמירא בהדיא הלכתא כשמואל וזר"ת דקמ"ל שכופין אותו ליתן גט כדי שלא יהיה חוטא נשכר (א) אכל אם נשאת אפילו רנא היבם לחלוץ אסורה לבעלה ונאף מזה ומוה כדמסיק בירושלמי דיבמה שנשאת בלא חליפה תנא ולא אמרי' זה חולץ זה מקיים ומתני' דהזורק (גיטין דף פ.) קמתי ביבמה לשוק תנא מזה ומוה אפילו בנשואי טעות וכ"ש בנשואי מזיד דקנסינן לה טפי ואפילו את"ל (א) כשנשאה כמזיד לא שייך למגור ולמיקנסיה כי היכי דלא קנסינן ליה בזינו משום דנשואי מזיד לא שכיחי כמו זנות מ"מ לא מיתסבר לאוקומי כך מילתא בנשואי מזיד דלא איירי הגמרא בשהי ומיהו מצינו חוטא נשכר משמע קלת דבמזיד איירי ומתוך פירוש הקונטרס משמע דאירי בניסת דפירש בסומך דרב אשי דהכא לית ליה דרב המנונא ור"ח פסק כהלכות גדולות דאפי' נתקדשה תנא מן המקדש וכדצרי ר"ת נראה לר"י עיקר:

נמנו וגמרו שאין קדושין תופסין ביבמה אמר ליה רבי יוחנן רבי לא משנמניו היא זו כו' ודמי הא מני ר"ע היא מכלל דליהו אמר אפילו אליבא דרבנן והא דקמתי לעיל זו דברי רבי עקיבא דלמר אין קדושין תופסין בחייבי לאוין משמע דבשהי תלוי מה שהוא ממזר ביבמה פירשתי בסוף החולץ (לעיל מט. ד"ה הגל): **א"י אלא הוא דאתא.** פ"ר"ת אי ללאו גרידא הוא דאתא אי לקדושין דלא תפסי נמי הוא דאתא ולעיל פירשתי (שם): **גורן** **א**ה שני גמ' והותרה. אר"ת דאירי שנתקדשה ולא נישאת ודוקא היכא דבעי יבם לייבומי הוא דאסירא לשני אכל אי לא בעי לייבומי חולץ לה ושריא ליה להאי שקידשה דבקדושין לא קנסינן אפי' בנשאת איש אלא דוקא כשניסת דעבדה איסורא וכי היכי דמותרת לחזור לו מותרת נמי למקדש אם מת הבצל או גירש וכ"ש הכא ביבמה דשריא למקדש וכן הורה ר"ת הלכה למעשה בשהה שלא ידעה שהיה לה יבם ונתקדשה והתירה למקדש אחר חליפת היבם והא דפריך הכא אימגורי אימגור היינו משום דקאמר חולץ לה יבם ושריא לבעלה דמשמע חולץ בעל כרחו שכופין אותו אע"פ שברצונו היה מייבם אילו לא קדשה ומש"ה פריך אימגורי אימגור אכל אם מדעמנו היה חולץ היתה מותרת לו ואין זה אימגורי אימגור והא לא אינטריך ליה לרב אשי לאשמועינן ואי"ת והשתא נמי מאי קמ"ל דקאמר נותן שני גט דלאשמועינן דבעיא גט לא אינטריך דכבר פסקא אמירא בהדיא הלכתא כשמואל וזר"ת דקמ"ל שכופין אותו ליתן גט כדי שלא יהיה חוטא נשכר (א) אכל אם נשאת אפילו רנא היבם לחלוץ אסורה לבעלה ונאף מזה ומוה כדמסיק בירושלמי דיבמה שנשאת בלא חליפה תנא ולא אמרי' זה חולץ זה מקיים ומתני' דהזורק (גיטין דף פ.) קמתי ביבמה לשוק תנא מזה ומוה אפילו בנשואי טעות וכ"ש בנשואי מזיד דקנסינן לה טפי ואפילו את"ל (א) כשנשאה כמזיד לא שייך למגור ולמיקנסיה כי היכי דלא קנסינן ליה בזינו משום דנשואי מזיד לא שכיחי כמו זנות מ"מ לא מיתסבר לאוקומי כך מילתא בנשואי מזיד דלא איירי הגמרא בשהי ומיהו מצינו חוטא נשכר משמע קלת דבמזיד איירי ומתוך פירוש הקונטרס משמע דאירי בניסת דפירש בסומך דרב אשי דהכא לית ליה דרב המנונא ור"ח פסק כהלכות גדולות דאפי' נתקדשה תנא מן המקדש וכדצרי ר"ת נראה לר"י עיקר:

האשה רבה פרק עשירי יבמות

בעניוסינו. מתוך עניות דעתנו שאין אנו יודעים פי' המקרא: **אי ללאו הוא דאתא.** הרי היא כשאר חייבי לאוין ותפסי זה קדושין: **אם היה יבמה כהן.** חזו נישאת לשוק בעד אחד או בשני עדים שאמרו לה מת בעליך ואחר כך מת בנך ואמר שמואל בעיא גט וכיון דיהיב לה גיטא מיפסלא על היבם שהוא

כהן משום גרושה: **חולץ לה.** יבם ושריא לבעלה: **והותרה לו.** ליבם: **נשואין יש בה.** קס"ד לענין גט דאם ניסת לזר שאמרו לה מת בעליך ואח"כ בנך צריכה גט: **בנות.** דהוי כזנות ומיתסרא איבם כרב המנונא. ורב אשי דלמר לעיל נותן לה שני גט והותרה לו לית ליה דרב המנונא: **ידלמר מעיקרא.** נשואין יש זה לענין גט ולאו משום דקדושי יניחו אלא משום דאי מפסקת לה בלא גט אחי למימר נמי בשהה שהלך בעלה למדינת הים וניסת ע"פ כ"ד בעד אחד תנא בלא גט אכל נתקדשה לא בעיא גיטא דהא אשת איש גופה שנתקדשה על פי כ"ד בעד אחד תנא בלא גט כדנתינ' אע"פ שנתן לה האחרון גט לא פסלה מן הכהונה: **נמנו וגמרו כו'.** דדרשין לא תהיה לא תהא זה הויה: **אינס מקודש.** כיון דהשתא לא תפסי זה קדושי לקמיה נמי לא תפסי דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם: **מי משנתם מרגינא.** אי לאו דלמרי לך לא הוית מסיק אדעתין דטעמא משום דלא תפסי זה קדושי השתא הוא אלא (א) דאין מקנה דבר שלא בא לעולם ואפילו יש צידו לעשות נכשוי: **אמר ליה ריש לקיש.** לרבי יוחנן:

שאשתחרר לאחר שתשתחררי לאחר שימות בעליך לאחר שתמות אחותיך או לאחר ישיחלוץ לך יבמך אינה מקודשת א"ל (א) אי לאו דרדאי לך חספא מי משבחת מרגינא תותיה א"ל ריש לקיש אי לאו דקלסך גברא רבה הוה אמינא לך אנא ^אמתניתין רבי עקיבא היא דאמר אין קידושין תופסין בחייבי לאוין ואי ר"ע כי אמר לה לאחר שיחלוץ לך יבמך ליתפסי בה קידושי דהא שמעינן ליה לרבי עקיבא דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם דנתן

קובם

ממזר מיבמה חיישין לקלוקלא (ודייקא) משמע דלרבנן ליכא לקלוקלא בנשאת לשוק בשמועת טעות ולא משום דמיחלפא ע"כ הויה סוגיא לא אחיה כסתמא דהש"ס דגיטין אלא כלישנא קמא דרב גידל וכירושלמי חי נמי פשיטא לכו כיון (א) דרגילה ההוא דסניא ליה טפי מדרחמא ליה סברא דלא חיישין אלא אלקלוקלא דאורייתא אע"ג דבעלמא חיישין אלקלוקלא דרבנן מדע דהא מסיק דאפילו לקלוקלא דאורייתא לא חיישין הלכך אין תימה אי לא אינטריך ליה לאשמועינן דאלקלוקלא דרבנן לא חיישין ונראה לר"י כתיבי לישני בתראי דרב גידל דהולד ממזר לרבנן כסוגיא דגיטין (דף פ: ושם) אע"ג דליתא לרבב המנונא כדלמרינן בסוטה (דף יח: ושם) מ"מ מטעם דמחלפא הוי ממזר מדרבנן ואפילו אם תמצא לומר וכן יש בירושלמי דמוקי מתניתין דגיטין כר"ע אכל חכמים אומרים אין ממזר מיבמה אכל ללאת תנא ובשיש לה בניס איירי דהא קאמר התם תנא מזה ומוה ושלשה עשר דבר זה ודלא כה"ג דמחלקי צין יש לה בניס לאין לה בניס ויש ספרים שכתב זהם לקמן כל לשון ה"ג:

אמר רב מנין שאין קדושין תופסין ביבמה. אפילו לרבנן דרבי עקיבא דכרבנן סבירא ליה לרב מדמכשיר עובד כוכבים ועבד הנא על צת ישראל בהחולץ (לעיל דף מה. ושם) ולרבי עקיבא הוי ממזר כדלמרינן צפ' עשרה יוחסין (קדושין עה:) ולקמן נמי בשמעתינ דלמר ר' ינאי נמנו וגמרו שאין קדושין תופסין ביבמה אמר ליה רבי יוחנן רבי לא משנמניו היא זו כו' ודמי הא מני ר"ע היא מכלל דליהו אמר אפילו אליבא דרבנן והא דקמתי לעיל זו דברי רבי עקיבא דלמר אין קדושין תופסין בחייבי לאוין משמע דבשהי תלוי מה שהוא ממזר ביבמה פירשתי בסוף החולץ (לעיל מט. ד"ה הגל): **א"י אלא הוא דאתא.** פ"ר"ת אי ללאו גרידא הוא דאתא אי לקדושין דלא תפסי נמי הוא דאתא ולעיל פירשתי (שם): **גורן** **א**ה שני גמ' והותרה. אר"ת דאירי שנתקדשה ולא נישאת ודוקא היכא דבעי יבם לייבומי הוא דאסירא לשני אכל אי לא בעי לייבומי חולץ לה ושריא ליה להאי שקידשה דבקדושין לא קנסינן אפי' בנשאת איש אלא דוקא כשניסת דעבדה איסורא וכי היכי דמותרת לחזור לו מותרת נמי למקדש אם מת הבצל או גירש וכ"ש הכא ביבמה דשריא למקדש וכן הורה ר"ת הלכה למעשה בשהה שלא ידעה שהיה לה יבם ונתקדשה והתירה למקדש אחר חליפת היבם והא דפריך הכא אימגורי אימגור היינו משום דקאמר חולץ לה יבם ושריא לבעלה דמשמע חולץ בעל כרחו שכופין אותו אע"פ שברצונו היה מייבם אילו לא קדשה ומש"ה פריך אימגורי אימגור אכל אם מדעמנו היה חולץ היתה מותרת לו ואין זה אימגורי אימגור והא לא אינטריך ליה לרב אשי לאשמועינן ואי"ת והשתא נמי מאי קמ"ל דקאמר נותן שני גט דלאשמועינן דבעיא גט לא אינטריך דכבר פסקא אמירא בהדיא הלכתא כשמואל וזר"ת דקמ"ל שכופין אותו ליתן גט כדי שלא יהיה חוטא נשכר (א) אכל אם נשאת אפילו רנא היבם לחלוץ אסורה לבעלה ונאף מזה ומוה כדמסיק בירושלמי דיבמה שנשאת בלא חליפה תנא ולא אמרי' זה חולץ זה מקיים ומתני' דהזורק (גיטין דף פ.) קמתי ביבמה לשוק תנא מזה ומוה אפילו בנשואי טעות וכ"ש בנשואי מזיד דקנסינן לה טפי ואפילו את"ל (א) כשנשאה כמזיד לא שייך למגור ולמיקנסיה כי היכי דלא קנסינן ליה בזינו משום דנשואי מזיד לא שכיחי כמו זנות מ"מ לא מיתסבר לאוקומי כך מילתא בנשואי מזיד דלא איירי הגמרא בשהי ומיהו מצינו חוטא נשכר משמע קלת דבמזיד איירי ומתוך פירוש הקונטרס משמע דאירי בניסת דפירש בסומך דרב אשי דהכא לית ליה דרב המנונא ור"ח פסק כהלכות גדולות דאפי' נתקדשה תנא מן המקדש וכדצרי ר"ת נראה לר"י עיקר:

אין

ממזר מיבמה חיישין לקלוקלא (ודייקא) משמע דלרבנן ליכא לקלוקלא בנשאת לשוק בשמועת טעות ולא משום דמיחלפא ע"כ הויה סוגיא לא אחיה כסתמא דהש"ס דגיטין אלא כלישנא קמא דרב גידל וכירושלמי חי נמי פשיטא לכו כיון (א) דרגילה ההוא דסניא ליה טפי מדרחמא ליה סברא דלא חיישין אלא אלקלוקלא דאורייתא אע"ג דבעלמא חיישין אלקלוקלא דרבנן מדע דהא מסיק דאפילו לקלוקלא דאורייתא לא חיישין הלכך אין תימה אי לא אינטריך ליה לאשמועינן דאלקלוקלא דרבנן לא חיישין ונראה לר"י כתיבי לישני בתראי דרב גידל דהולד ממזר לרבנן כסוגיא דגיטין (דף פ: ושם) אע"ג דליתא לרבב המנונא כדלמרינן בסוטה (דף יח: ושם) מ"מ מטעם דמחלפא הוי ממזר מדרבנן ואפילו אם תמצא לומר וכן יש בירושלמי דמוקי מתניתין דגיטין כר"ע אכל חכמים אומרים אין ממזר מיבמה אכל ללאת תנא ובשיש לה בניס איירי דהא קאמר התם תנא מזה ומוה ושלשה עשר דבר זה ודלא כה"ג דמחלקי צין יש לה בניס לאין לה בניס ויש ספרים שכתב זהם לקמן כל לשון ה"ג:

מסורת הש"ס

(א) לעיל ג': [ונ"ע לקמן ט. ומוכר לעיל מט':.] (ב) [חלה פ"ב מ"ז מכות יא. לו: גט: גיטין נה: סוטה טו. ב"ק תל. גט. ע"ז ב: מה ד:.] (ג) לעיל פא. לקמן נה. ט. גיטין פ: סוטה יח: (ד) ב"מ טז: קדושין סב. יב"מ ח: (ה) [נ"מ ח: מכות כא: וע"ש חס' ב"מ שם ד"ה אי לאו.] (ו) [לעיל י: וש"נ ג:.] (ז) [נ"א].

תורה אור השלם

1. כי ישובו אחים יחדיו וזאת אחרי מותם וכן אין לו לא תורה אשת חמות החורגה לאיש וך יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה:

דברים כה ה

גליון הש"ס

נבטרא אפר רבי ינאי כבורה נמנו וגמרו כו'. כעין זה מכות כא ע"כ:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מי משכחת וכו' אלא משובה דאין אדם מקנה דבר: (ב) תוס' ד"ה (נעמוד הקודם) אכל כי דסקא דעקן אמנא הואיל ואמר ר"ע יש ממזר מיבמה חיישא לקלוקלא משמע כ"ל וכן בסומך: (ג) בא"ד כיון דרגילות הוא: (ד) ד"ה נותן וכו' חוטא נשכר ודוקא בתקדשה אכל אם נשאת: (ה) בא"ד אח"ל דכשנשאת נמנו:

מוסף רש"י

מנין שאין קדושין תופסין ביבמה. יבמה שלא חללה מנין אם נתקדשה לשוק שאין קדושין תופסין בה. אע"ג דחייבי לאוין בעלמא דליכא כרת תפסי בזה קדושין (לעיל ג'). לא תהא בה הויה. אינן תופסין (שם). שומרת יבם שיונתה כשהיא שומרת יבם, אסורה ליבמה. בלשה שיונתה חתם בעלה שאסורה לבעלה (סוטה יח: וכו' וע"ז לעיל פא.). לאחר שיחלוץ לך יבמך. קסדרה האי בנא אין קידושין תופסין ביבמה לישוק (קדושין סב.). אינה מקודשת. דהוה ליה דברים שלא באו לעולם וענשין אין פדיו לקדשה (שם). דרדאי. הגהמני (מכות כא.).

^[1] נראה דל"ל דלא עבד עובדא כותיה דרב דמיתא אסא אלא לריכה גט מתאשן וכו'.